

Ben Kane

Jacht op de
Adelaars

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Herfst 12 n.Chr.

Rome

Centurio Lucius Cominius Tullus slikte een vloek in. Zijn leven was anders geweest, veel harder, sinds het bloedbad in het bos van drie jaar geleden. De kleinste dingen brachten hem onmiddellijk terug naar de waanzinnige chaos van die modderige, bloedige dagen, toen duizenden Germanen vanuit een hinderlaag hadden toegeslagen en drie legioenen, waaronder het zijne, van de aardbodem hadden weggevaagd. Deze keer was het een zware regenbui boven Rome, waardoor de ongeplaveide straten in modder veranderden, die tegen zijn onderbenen spatte en aan zijn sandalen bleef hangen.

Tullus sloot zijn ogen en hoorde weer de sonore Germaanse *barritus*, die door merg en been ging. *HUUUUUUUMMMM! HUUUUUUUMMMM!* De strijdkreet van de mannen die diep tussen de bomen verscholen zaten had de moed van zijn soldaten bedorven, zoals de middagzon melk laat verzuren. Als het alleen die kreet was geweest die Tullus weer hoorde was het misschien te verdragen geweest, maar in zijn oren weergalmden ook de geluiden van mannen die gilden van pijn, om hun moeders schreeuwden en hun laatste adem uithoestten. Een regen van speren suisde over hun hoofden en boorde zich in schilden en vlees om dood, verderf en verminking te zaaien. Slingers knalden en hun projectielen ketsten van de helmen af; muil dieren balkten in doodsangst. Hees van inspanning brulde zijn eigen stem bevelen.

Tullus knipperde met zijn ogen en zag niet de drukke straat voor zich, maar een modderig bospad. Het liep door en door, mijlenlang, langs bomenrijen waar geen eind aan leek te komen en moerassen die je benen opslokten. Het pad was bezaaid met weggesmeten uitrustingsstukken en de lichamen van mannen. Legionairs. Zijn legionairs. Vóór de verrassingsaanval zou Tullus tekeer zijn gegaan tegen iedereen die ook maar

had gesuggereerd dat zijn volledige commando, een cohort van meer dan vierhonderd man, weggevaagd zou kunnen worden door een vijand die hoofdzakelijk met speren bewapend was. En als ze hadden beweerd dat drie legioenen op dezelfde manier konden worden overrompeld, zou hij hen voor gek hebben versleten.

Maar nu was hij wijzer en bescheidener.

De afschuwelijke ervaring en de nasleep ervan hadden Tullus ook bitter gemaakt. Omdat de adelaar van zijn legioen verloren was gegaan was het Achttiende ontmanteld. Hetzelfde was gebeurd met het Zeventiende en Negentiende Legioen. Hij en de andere overlevenden waren verdeeld over de andere legioenen die aan de Rhenus lagen. En de ultieme vernedering kwam toen hij van oppercenturio tot gewone centurio werd gedegradeerd. In het zicht van zijn pensionering was zijn loopbaan om zeep geholpen. Het optreden van Lucius Seius Tubero, toentertijd een senatoriale tribuun en Tullus' grote vijand, was de laatste klap geweest voor zijn militaire loopbaan, die met een roemloos schemerbestaan zou eindigen. Als Tubero er niet was geweest was hij misschien nog steeds commandant van een cohort geweest, peinsde hij grimmig.

'TULLUS!'

Hij schrok en vroeg zich af wie hem hier kon hebben herkend, honderden mijlen vanwaar hij zou moeten zijn.

'TULLUS!' Het was druk op straat en de lucht was vervuld van de alledaagse geluiden van concurrerende winkeliers, een paar straathonden die om een stukje vlees vochten en het vrolijke gebabbel van pasantten. Maar de schrille stem van de vrouw kwam er makkelijk bovenuit. 'TULLUS!'

Het vergde al zijn zelfbeheersing om niet te reageren. Er is geen sterfeling in Rome die mij kent, hield hij zichzelf die dag voor de honderdste keer voor. Hoewel, een handjevol mannen kende hem natuurlijk wel, maar de kans dat hij hen zou tegenkomen was nihil. Ik ben niets meer dan een burger in een zee van burgers en bemoei me met mijn eigen zaken. De keizerlijke ambtenaren weten niet wie ik ben en het kan hun niet schelen wat ik in de stad uitvoer. Zelfs als ze me zouden aanhouden, kan ik me er met een leugentje uit praten. Ik ben een veteraan die handelaar is geworden en ik ben met een oude kameraad in Rome om de triomftocht van Tiberius te zien, dat is alles.

Met zijn robuuste postuur, stevige kaken met littekens en korte militaire kapsel was Tullus, inmiddels op gevorderde middelbare leeftijd,

nog altijd op een verweerde manier knap te noemen. Zijn tuniek was gebroken wit en had betere tijden gekend. Aan zijn metalen riem was direct te zien dat hij een soldaat was of, zoals hij het wilde doen voorkomen, een ex-soldaat. Marcus Crassus Fenestela, zijn roodharige metgezel, was lelijker, magerder en peziger dan hij, en droeg eveneens een riem die hem als een militair opgeleide man verried.

‘Ben je daar eindelijk, Tullus,’ zei de stem van de vrouw. ‘Waar heb je in Hades’ naam gezeten?’

Tullus draaide zijn hoofd zo nonchalant mogelijk en keek naar de gezichten om hem heen. De Tullus die kennelijk door zijn vrouw was geroepen was een plompe man, half zo oud als hij, maar kleiner en tweemaal zo omvangrijk. De vrouw, een slonzig type dat achter de toonbank van een eethuisje langs de weg stond, was weinig beter, met haar rode wangen en zware boezem. Tullus ontspande en Fenestela fluisterde in zijn oor: ‘Jammer dat ze jou niet riep! Dan had je te eten gekregen, en misschien nog wel meer, als je geluk had gehad.’

‘Duvel op, smeerlap.’ Tullus duwde zijn *optio* weg, maar glimlachte. Het verschil in rang was afgesleten in de talloze jaren dat ze samen waren en samen verschrikkingen hadden overleefd zoals weinigen zich konden voorstellen. Fenestela noemde hem alleen ‘u’ en ‘centurio’ als er andere soldaten bij waren, óf als Tullus hem irriteerde.

De twee mannen liepen door in de richting van het stadscentrum. Ondanks het vroege uur waren de smalle straten al vol. Rome was dag en nacht druk, hadden ze ontdekt, maar de triomftocht die vandaag gehouden zou worden ter ere van de erfgenaam van de keizer had iedereen die maar kon lopen, hinken of strompelen op straat gelokt. Jong en oud, rijk en arm, iedereen, gezond of ziek, wilde het krijgsvetoon meemaken en profiteren van het gratis eten en de gratis wijn die zouden worden uitgedeeld.

Ze liepen langs de Straat van de Bakkers en snoven het rijke aroma van gebakken brood op. In de Steeg van de Timmerlieden weergalmde het geluid van zagen en hamers, en even later bleef Tullus bij een wapensmid in de Smedenstraat met gretige ogen naar de uitgestalde mooie zwaarden kijken. Ze besteedden geen van beiden aandacht aan de aanbiedingen van de mannen die op het Schrijversplein met hun schrijftablet en stylus zwaaiden. Hun blik bleef even rusten op de welgevormde vrouwen in de betere etablissementen aan de Hoerenlaan, maar ze liepen door.

‘Het was gekkenwerk om naar Rome te gaan,’ zei Fenestela, die zijn hoofd schudde en vol bewondering naar de imposante ingang van een groot publiek badhuis keek, met daarvoor een reusachtig beschilderd standbeeld van Augustus. ‘Maar ik ben blij dat we het toch hebben gedaan. Deze stad is verdomme niets minder dan een wonder.’

‘Naar de Hades met de officiële ban,’ antwoordde Tullus met een knipoog. ‘Een man moet de stad van marmer ooit van zijn leven hebben gezien, én een triomftocht, als het kan. Na wat jij en ik allemaal hebben meegemaakt hebben we het recht om beide te zien.’ Hij praatte op gedempte toon, zoals ze steeds hadden gedaan sinds ze van hun officiële taak waren afgeweken: het zoeken van rekruten voor hun nieuwe legioen, het Vijfde Alaudae, in de provincie Gallia Narbonensis, honderden mijlen noordelijker. Nadat ze zich een paar dagen zonder succes hees hadden geschreeuwd in een aantal steden had Tullus voorgesteld om naar Rome te gaan voor de triomftocht van Tiberius, de beloning voor zijn overwinningen in Illyrië van een paar jaar geleden.

Wat zij hadden gedaan betekende niet alleen een tijdelijke verwaarlozing van hun taak, maar het negeren van het keizerlijke decreet dat alle overlevenden van de afschuwelijke nederlaag had getroffen: een levenslang verbod om in Italië te komen. Maar, zoals Tullus had gezegd, wie kon weten wat zij hadden gedaan? Ze konden binnen een maand terug zijn in Gallia Narbonensis en dan dag en nacht werken om de benodigde rekruten te vinden. Als ze maar met het vereiste aantal mannen terugkeerden naar de basis van hun legioen in Vetera aan de Rhenus, zouden er geen vragen worden gesteld.

Het was niet moeilijk geweest om Fenestela over te halen. Net als Tullus had hij de hoofdstad van het rijk nog nooit gezien, laat staan een triomftocht.

‘Proef de voordeligste wijnen van Rome!’ schreeuwde een stem links van hen. ‘Kom en breng een dronk uit op Tiberius, de heldhaftige overwinnaar!’ Tullus keek opzij. De eigenaar van een herberg, of waarschijnlijk een van zijn knechten, stond op een ton naast de ingang en nodigde voorbijgangers met brede gebaren naar binnen.

‘Zin om er even eentje te drinken?’ vroeg Fenestela, die over zijn rood met grijze baard streek.

‘Nee.’ Tullus klonk stellig. ‘Die wijn is geen haar beter dan azijn, en dat weet jij ook. Dan drinken we ons een stuk in de kraag en vergooien we de kans om een goede plek langs de route te vinden.’

Fenestela trok een treurig gezicht. 'En we zouden de hele tijd moeten pissen.'

Ze hadden aanwijzingen gekregen van de eigenaar van hun herberg, een anoniem etablissement van laag allooï aan de voet van de Aventijn, en waren zo in de buurt van het Circus Maximus gekomen. Eenmaal daar zouden ze zelf moeten beslissen waar ze de optocht wilden bekijken, had de man gezegd. Op het Campus Martius buiten de stad zouden ze goed zicht hebben op de zich verzamelende stoet, maar weinig meemaken van de uitbundige sfeer die binnen de muren heerste. De grote veemarkt had veel tijdelijke tribunes, maar ze zouden er voor dag en dauw moeten zijn om kans te maken op een zitplaats. In het Circus Maximus waren veel meer zitplaatsen beschikbaar, maar dat was ver van waar het hoogtepunt van de triomftocht zich zou afspelen, en er was altijd kans op rellen. Het Forum Romanum of de Capitolijnse Heuvel zelf waren de beste locaties, maar de reusachtige drukte op het Forum was op het gevaarlijke af, en op de Capitolijn werden alleen uitgenodigde gasten toegelaten. 'Waarmee ik niet wil zeggen dat jullie geen echte kerels zijn, of dat jullie je laten afschrikken door het gedrang op het Forum of het risico bestolen te worden door beurzensnijders,' had de herbergier er snel bij gezegd.

Tullus en Fenestela wilden de stoet vanaf de best mogelijke plek zien, en dus hadden ze besloten naar het Forum Romanum te gaan, dat tijdens hun stadswandeling van de vorige dag grote indruk had gemaakt. Het werd echter al snel duidelijk dat ze vanwege de grote drukte en de wachters die de straten langs de route van de stoet blokkeerden nooit in de buurt van hun bestemming zouden komen voordat Tiberius was langsgetrokken. Ze hadden een gids nodig.

Tullus knipte met zijn vingers naar een straatjongen die op een hoek rondhing en helder uit zijn ogen keek. 'Jij daar! Wil je een munt verdienen?'

In zijn jongere jaren was Tullus een optimist geweest, iemand die graag het beste in anderen zag. Dat was lang geleden. De schokkende onthulling dat Arminius een verrader was, de wrede manier waarop hij de legioenen van Varus in een hinderlaag had laten lopen en de beschamende behandeling die Tullus en zijn kameraden sindsdien hadden moeten verdragen van hun eigen mensen, hadden hem een grimmige en argwanende kijk op de wereld gegeven. Niemand was te vertrouwen

totdat hij of zij het tegendeel had bewezen. Terwijl hij de straatjongen op de voet volgde, was Tullus dan ook steeds voorbereid op mogelijke aanvallen van straatbendes.

Maar hun gids leverde waar voor zijn geld en leidde hen snel en trefzeker door een wirwar van steegjes en achterafstraatjes naar een straat die volgens hem regelrecht naar de oostkant van het Forum liep. Het oorverdovende lawaai van gejuich, trompetgeschal en, in de verte, het kraken van wagenwielen en stampen van duizenden voeten vormden het bewijs dat de jongen hen inderdaad op de juiste plek had afgeleverd, en op tijd. Hij keek hen triomfantelijk aan en stak zijn hand uit. 'Mijn geld.'

Tullus gaf hem het afgesproken bedrag en mompelde een bedankje, maar de jongen was al verdwenen in de richting waaruit hij gekomen was.

'Die zal zijn weg wel vinden,' zei Fenestela.

'En het was die denarius wel waard.' Tullus liep voorop. 'Laten we kijken waar die optocht is voordat we een plek opzoeken om te gaan staan.'

De massa werd compacter toen ze op het Forum kwamen. Gewend als ze waren aan man-tegen-mangevechten, manoeuvreerden de twee tussen de mensen door en gebruikten hier en daar met succes hun schouders. Geen van beiden schrokken ze ervoor terug om stevig op een voet te gaan staan als dat moest. Maar weinig mensen durfden te protesteren en zij die het wel deden hielden al snel op als ze Tullus' keiharde blik zagen. Het duurde niet lang voordat ze ver genoeg naar voren waren gedrongen om goed zicht te hebben naar links, op de toegang tot het Forum, waar de kop van de stoet net verscheen, en naar rechts, over het Forum naar de voet van de Capitolijs. Op de top van de heuvel verhief zich de schitterende tempel van Jupiter met zijn gouden dak, de eindbestemming van Tiberius.

Het wemelde overal van de keizerlijke ordehandhavers. Zoals elders stonden ze in rijen aan weerszijden van het Forum, om de menigte met hun ambtsstaven in toom te houden. Nu en dan glipten er straatjongens als de gids van Tullus en Fenestela tussen hen door, waarna ze over straat renden en 'Tiberius! Tiberius!' schreeuwden. De toeschouwers begonnen te lachen toen de wachters die in lompen gehulde overtreders probeerden te grijpen. Uiteindelijk werden de jongens gepakt en de harde tikken die de wachters met hun staven uitdeelden zorgden ervoor dat ze zich daarna goed gedroegen.

De stoet kwam dichterbij en begon de aandacht van de menigte en van Tullus en Fenestela te trekken. Tussen het gejuich en geschreeuw klonken commentaren en opgewonden uitroepen. 'Ik heb mijn hele leven al een triomftocht willen zien!' 'Je blokkeert mijn uitzicht!' 'Ga dan opzij, met je grote bek. Ik stond hier al lang voordat jij er was.' 'Wat ligt er op die eerste wagen?' 'Wapens en pantsers.' 'Waar blijven het goud en zilver? Dat wil ik zien.' 'En de krijgsgevangenen, waar zijn die?' 'Tiberius. Wij willen Tiberius zien!'

Tullus verbaasde zich, maar ook weer niet, over zijn eigen groeiende opwinding. Na een leven in het leger zou het de kroon op zijn loopbaan zijn geweest om in zo'n erestoet mee te marcheren. Het was niet ondenkbaar geweest dat hij en Fenestela hadden kunnen meelopen. Tijdens de oorlog in Illyrië hadden ze korte tijd onder Germanicus, de stiefkleinzoon van Augustus, gediend. Bij Tullus speelde de oude verbittering over zijn situatie al snel weer op. Hij was gedegradeerd en diende in een ander legioen, zodat zijn kans om in een triomftocht mee te lopen nihil was. Hoe diep was hij gevallen sinds de strijd in Germanië, drie jaar geleden. Maar hij smoorde zijn zelfbeklag meedogenloos. Vergeet wat er is gebeurd, beval hij zichzelf. Geniet van het spektakel.

Honderden jaren waren triomftochten voor de burgers van Rome het traditionele spektakelstuk van de uit de oorlog terugkerende generaals geweest, maar ten tijde van Augustus waren ze in onbruik geraakt. Er was al meer dan drie decennia geen complete triomftocht meer gehouden, dus ook al zou Tullus eerder in Rome zijn geweest, hij had er nooit een kunnen zien. De reden daarvoor was, zoals iedereen wist, dat alleen de ster van de keizer in de hoofdstad mocht schijnen.

Het was dan ook geen toeval dat de triomftocht waarvoor Augustus uiteindelijk wel toestemming had gegeven ter ere van zijn opvolger Tiberius werd gehouden. Niet dat Tullus er moeite mee had dat Augustus Tiberius als opvolger had gekozen. Hij had bijna een decennium eerder in Germanië onder Tiberius gediend, en de man was een solide commandant geweest die goed voor zijn soldaten zorgde. Meer kon je niet verlangen, vond Tullus, die grimmig terugdacht aan Augustus en het meedogenloze bevel dat hem en Fenestela voor altijd uit Italië verbande.

Het luide gerinkel van metaal kondigde de komst aan van de tientallen ossenwagens met wapens en uitrusting van de door Tiberius verslagen Illyriërs. Er lagen duizenden speren, bijlen, zwaarden en messen

op de karren, en meer zeshoekige schilden en helmen dan je kon tellen. Het luide gejuich bij de eerste wagen stierf al snel weg bij de volgende, die allemaal precies hetzelfde waren. Het applaus klonk weer op bij een nieuw onderdeel van de parade: wagens met grote kaarten van de gebieden die Tiberius had veroverd, driedimensionale reconstructies van de heuvelforten die hij had ingenomen en geschilderde voorstellingen van de meest spectaculaire momenten van de veldtocht.

Natuurlijk bleken de wagens vol zilveren munten en sieraden het populairst, maar ook de rijen offerdieren, vee, schapen en varkens, geleid door priesters, werden met gejuich ontvangen. De heilwensen en verzoeken aan de goden om Tiberius te zegenen regenden op hen neer. Tullus moest een beetje lachen om de zachtere commentaren van de slimmere toeschouwers, die bespraken welke stukken vlees ze het liefst wilden hebben nadat de dieren waren geofferd.

De opwinding van de menigte bereikte een koortsachtig hoogtepunt toen de eerste gevangenen in zicht kwamen. Uit de plooiën van tunieken kwamen rotte groenten, scherven van dakpannen en potten en zelfs half verdroogde hondendrollen tevoorschijn. Met ladingen tegelijk werden de opgespaarde projectielen naar de gevangenen gegooid zodra die dichtbij waren. Het stuitte Tullus tegen de borst. 'Dat zijn mannen, geen beesten,' zei hij tegen Fenestela. 'En ze zijn dapper ook.'

'Hoe zou ik dat kunnen vergeten?' Fenestela trok de kraag van zijn tuniek naar beneden en liet het rode litteken zien dat langs de onderkant van zijn nek liep.

'Alle goden, ik herinner me die dag. Dat was toch een speer?'

'Ja.' De optio wierp een zure blik op de strijders in de dichtstbijzijnde wagens. Ondanks het bombardement met vuilnis liepen ze met een rechte rug en keken ze trots, zelfs minachtend om zich heen. 'Precies wat die hoerenzonen verdienen, vind ik.'

Het geestdriftige uitjouwen en bekogelen van de gevangenen hield op toen de wagens met vrouwen en huilende kinderen voorbij hobbelden. Mensen keken weg, vroegen om een milde behandeling en prevelden gebeden. Tullus voelde een overweldigende minachting voor de burgers om hem heen. Die mensen zijn gevangengenomen omwille van een oorlog die in jullie naam werd gevoerd, dacht hij. Leer ermee leven.

Hij vergat zijn bedenkingen toen de hoogste krijgsgevangenen voorbijkwamen, onder wie Bato van de Desidiaten, een van de leiders van de rebellie die drie jaar had geduurd. De breedgeschouderde, grote en in

vol gevechtstenuë geklede Bato kreeg toejuichingen van de menigte toen hij zijn geheven vuisten schudde, zodat de ketenen rinkelden.

‘Wordt hij terechtgesteld?’ vroeg Tullus aan de man naast hem, die eruitzag als een koopman in goeden doen.

‘Tiberius heeft bepaald dat hij blijft leven omdat hij onze troepen uit Andretium heeft laten ontsnappen en zich met eer heeft overgegeven.’

Tullus verborg zijn verbazing. ‘Een genereus man, Tiberius.’

‘Mogen de goden hem zegenen en beschermen. Hij heeft bepaald dat Bato in Ravenna mag verblijven, met alle comfort onder de zon.’

‘Hoor je dat?’ mompelde Tullus tegen Fenestela toen de koopman wegkeek. ‘Die verdomde barbaar krijgt een betere behandeling dan wij.’

‘Niets kan mij meer verbazen,’ zei Fenestela met een vertrokken gezicht.

Ondanks dit nieuws juichte Tullus fanatiek toen Tiberius op een strijdswagen getrokken door vier prachtige witte hengsten voorbijreed. Zijn reactie werd door iedereen om hen heen overgenomen, zodat de lucht trilde van de juichkreten, de uitroepen en het trompetgeschal. In zijn luisterrijke purperen tuniek en toga van de triomferende generaal, met een roodgeverfd gezicht, stond Tiberius op de wagen, met in zijn ene hand een scepter en in de andere een lauriertak. Met zijn vlezige kin en lange neus was hij geen schoonheid, maar op deze dag, zijn mooiste dag, zag hij er keizerlijk genoeg uit. Achter hem stond een slaaf, wiens taak het was om gedurende de hele processie een lauwerkrans boven het hoofd van de generaal te houden.

‘TI-BE-RI-US! TI-BE-RI-US! TI-BE-RI-US!’ scandeerde de menigte.

De kans dat Tiberius Tullus zou herkennen en hem in de juiste context zou plaatsen – ze waren ooit aan elkaar voorgesteld – was verwaarloosbaar, maar toch keek hij naar de grond toen de erfgenaam van de keizer voor hen langs trok. Hij had er niet op gerekend dat de neef van Tiberius, Germanicus, die hij ook had ontmoet, direct achter de strijdswagen zou rijden. De rijzige en brede Germanicus met zijn regelmatige gelaatstrekken had een krachtige kin en dik, bruin haar. Onder normale omstandigheden was hij al een man die indruk maakte, en in zijn oogverblindende vergulde pantser leek hij bijna een god.

Toen Tullus weer opkeek, keek hij recht in het gezicht van Germanicus, die met zijn ogen knipperde en fronste. Een ogenblik later vormde hij de woorden *Ik ken jou!* met zijn mond.

Tullus verstijfde als een groene rekrut die door zijn centurio werd

toegeschreeuwd. Tot zijn afschuw stakte de processie op dat moment even, zoals wel vaker gebeurde. In plaats van door te rijden bleef Germanicus precies staan waar hij was. Tullus wilde wegduiken, omdraaien en wegrennen, maar de kracht ontbrak hem.

Fenestela had Germanicus ook gezien. Hij draaide weg en trok Tullus aan zijn tuniek. 'Wegwezen hier!'

Zijn aanraking bracht Tullus weer tot bezinning, maar op dat moment riep Germanicus: 'Jij! Centurio!'

Er schoten allerlei gedachten door Tullus' hoofd. Germanicus riep hem, daar was hij zeker van. Hij kon doen alsof hij het niet hoorde, ergens anders naar kijken en dan hopen dat de processie weer in beweging zou komen voordat Germanicus tijd had om hem te laten oppakken. Hij kon vluchten als een rat die bij de opening van een riool werd verrast, en worden achtervolgd, of hij kon als een man blijven staan en Germanicus te woord staan.

Zonder acht te slaan op Fenestela's wanhopige gesis rechtte hij zijn schouders en keek in de strenge ogen van Germanicus. 'Bedoelt u mij, generaal?'

'Ja. Jij dient toch aan de Rhenus?'

'U hebt een uitstekend geheugen, generaal,' antwoordde Tullus, die het liefst door de grond zou zakken. Als Germanicus zich herinnerde waar ze over hadden gepraat, namelijk de hinderlaag van Arminius en de uitroeiing van het leger van Varus, was hij verloren. Het verbreken van een keizerlijke ban werd met de dood bestraft.

'Laten we gaan,' fluisterde Fenestela wanhopig.

'We hebben elkaar vorig jaar gesproken,' zei Germanicus.

'Ja, generaal. Ik voel me vereerd dat u dat nog weet.' Vanuit een ooghoek zag hij dat de strijdswagen van Tiberius weer in beweging kwam. Laat me alsjeblieft, bad hij. Ik ben niemand.

'Zoek me op nadat de offers zijn gebracht. Voor de Curia.'

'Natuurlijk, generaal.'

Alle hoop dat hij een kans zou krijgen om voor de afgesproken tijd te ontsnappen ging in rook op toen Germanicus een knikje gaf en twee pretorianen zich door de menigte een weg naar Tullus baanden. O, goden, dacht hij, hij weet dat ik niet in Italië mag zijn of in Rome. 'Ga,' zei hij tegen Fenestela. 'Hij heeft jou niet gezien.'

'Ik ga niet op de vlucht voor die haantjes,' antwoordde de optio, die naar de gepoetste pantsers en helmen van de pretorianen keek.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

BEN KANE

Krijgsbanier van de Adelaars

‘De rijzende ster van de historische fictie.’ – Wilbur Smith

9 na Christus, Germania, ten oosten van de Rijn. Vijandige stammen bereiden een dodelijke hinderlaag voor op de Romeinen. Hun aanvoerder is een charismatisch stamhoofd en vertrouweling van Rome, Arminius, wiens droom het is om de Romeinse indringers uit Germania te verdrijven.

Centurion Lucius Tullus, die al vele veldslagen meemaakte, en de gewiekste provinciale gouverneur Varus staan lijnrecht tegenover Arminius. Samen met drie lokale legioenen verlaten zij hun zomerkampementen en marcheren terug naar hun forten aan de Rijn.

Ze hebben er geen idee van dat in de mistige bossen van het Teutoburgerwoud alleen bloed, modder en de dood op hen wachten...

ISBN 978 90 452 1216 6 | ISBN e-book 978 90 452 1457 3